

Phần 10

Chương 28

“**G**ia, người thực sự định ở chỗ này à, chỗ này người có thể ở sao?” Đắc Lộc dẫn đầu rảo bước một hồi tiến vào nhà, nhớ tới lần trước hẳn vừa đẩy khe cửa này liền bị giội cho một thân nước bẩn, thật là có vài phần cảm giác trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhưng chỗ này quá bèo đi, bên ngoài nhìn đủ rách nát rồi, đi vào mới phát hiện so với bên ngoài còn tệ hơn.

Phòng ốc bừa bãi lộn xộn không có kết cấu, ngói trên nóc nhà cũ kỹ không còn hình dáng, cũng không biết có bị dột mưa không, bên cạnh viện dựng hai cái lều, bên trong cọc giữ ngựa cũng không có, kể bên là một cái lò, đoán chừng là chỗ nấu cơm.

Một cái giàn dựa vào tường không biết bên dưới trồng là đậu hay mướp đã dài hơn một đoạn rồi, bên cạnh cái giàn là gạch xanh xếp chồng chất thành một khối chịu trách nhiệm đỡ hai cái mặt bàn, mặt bàn ngược lại khá lớn, đáng tiếc nứt tùm lum, cũng không biết tìm được từ chỗ nào, vây quanh cái bàn là mười mấy tiểu tử đang ngồi, thức ăn không biết để ở đâu, mỗi đứa cầm cái bát, trong tay cầm miếng bánh bột ngô khô khan, thế mà đứa nào cũng hết mút lại liếm, nhìn có vẻ như thơm ngon lắm.

So với cái viện này, thì nhà xí Định Vương Phủ của bọn họ còn ngon hơn gấp một vạn lần, Gia nhà hẳn lớn lên như ngọc như ngà, lúc nào ở qua chỗ rách nát như vậy.

Một câu nói sa sút tinh thần của Đắc Lộc, Thời Tiêu lạnh nhạt nói: “Nhà chúng tôi bàn hàn, chỉ cầu có một chỗ che gió che mưa là được, không so sánh được với tiểu vương gia cao quý, nếu như tiểu vương gia ở không quen...” Nàng nói còn chưa dứt lời thì Diệp Trì đã chen ngang: “Ai nói tiểu Gia ở không quen.”

Nói xong trừng mắt Đắc Lộc, thầm nghĩ, tiểu tử này quả thực là làm hư việc nhiều hơn thành công, mình khó khăn lắm mới tiến dần từng bước, cho dù núi đao biển lửa cũng phải vượt qua, huống chi, đây là nhà vợ hẳn, bất kể phòng ở rách nát thế nào, chỉ cần có vợ hẳn, thì đó chính là kim loan điện của Vạn tuế gia, đứng ở đâu cũng thấy đẹp.

Nghĩ thế, vợ nói: “Đừng nghe nô tài kia nói bậy, nàng cũng đừng bận tâm Gia sinh ra ở vương phủ như thế nào, từ khi còn nhỏ được nuôi dưỡng sơ sài lắm, lão gia tử nhà ta thấy ta giống như thấy oan gia kiếp trước vậy đó, chân mày dựng đứng lên, trong tay nếu có đao cũng hận không thể làm thịt Gia, khi còn bé ta cũng tủi thân lắm, sao cha nhà người ta thấy nhi tử đều tựa như thấy trân bảo, bông bẻ, dễ dành, yêu thương không hết, còn lão gia tử nhà ta vừa

nhìn thấy ta, tròn mắt liền bốc hỏa, trông thấy Trương lão đầu trong vườn hoa chúng ta, đối với tiểu tử vợ hấn mang tới, cũng là bói lông tìm vết, Gia liền nghĩ, chớ không phải là Gia cũng là mang đến đây chứ, chạy đến hỏi nương ta, nương ta ngược lại không nói gì, chính là ngẩn ngơ nhìn ta cả buổi, nào biết được lão gia tử nhà ta ngày đó trở về sớm, ở ngoài cửa sổ nghe đây lỗ tai, khá lắm, trái phải ngó ngó không tìm được cái thứ gì tiện tay, vừa vặn nha đầu dâng trà, lão gia tử nhà ta cũng không quản này nóng hay không, tay cầm liền ném qua, may mà tiểu Gia lanh lợi trốn nhanh, khuôn mặt tiểu Gia ta đẹp như vậy, lỡ như bị ném trúng bị sẹo thì sao, ngày nào đó Gia cưới nàng dâu, vợ ta nếu ghét bỏ, làm sao chịu được chứ.”

Phốc xuy, Thời Tiêu thật sự nhịn không nổi, bật cười, trong lòng nói, người này a, mới bây giờ đã nghĩ tới chuyện cưới vợ rồi, vả lại, có ai lại hỏi nương mình như thế chứ, nếu nàng là cha hấn, cũng muốn làm thịt tên tai họa này, nếu không sớm muợn gì cũng bị hấn làm tức chết.

Thời Tiêu cười một tiếng, Diệp tiểu Gia lại choáng váng, lần đầu gặp gỡ ở Phúc Hưng cư, đừng nói là cười, có khi nào hòa nhã với hấn đâu, cho dù ở trên cầu Bích Ba, lúc hấn chơi nổi giúp nàng báo thù chinh đốn Quách Đại Bảo, cũng không thấy vợ hấn cười với hấn, gặp mặt một lần cũng khó khăn, nào dám hy vọng xa vời cười với hấn a.

Vừa rồi hấn nói muốn đến nhà nàng ở, nàng dâu của hấn liền nhú mày lại, làm như Diệp tiểu Gia hấn là sát tinh đến thăm vậy, Diệp Trì sống hai mươi năm cũng không có người nào ghét bỏ hấn như vậy, dù là lão gia tử nhà hấn cũng không có, nhưng vừa bị vợ hấn ghét bỏ, quả thực khiến hấn buồn bực cả buổi.

Nhưng lúc này nàng dâu lại nở nụ cười với hấn, vợ hấn cười thế này, Diệp Trì liền cảm thấy bên tai như tự vang lên bài hát, không phải Thập Bát Sờ, mà là thán trước Quốc Công Phủ nghe đoàn hát kịch Nam (loại hình nghệ thuật sân khấu của miền nam Trung Quốc thời xưa) hát Tử Trúc điều, tam tiểu nhân duyên: vì tiểu Thu hương, khiến ta nghĩ đến điên cuồng, tín nhiệm bán mình, giống như nhảy qua bức tường màu trắng, công danh sao, phú quý sao, ai trông chờ nha, chỉ ao ước uyên ương mau mau kết thành đôi...

Thời Tiêu bất ngờ bị thằng nhãi này quắc mắt nhìn mình, mặt đỏ lên thấp giọng nói: “Nhìn cái gì hả?”

“Nàng dâu... Cái kia, nàng cười thật là đẹp quá.” Diệp Trì vốn muốn nói nàng dâu, mới ra miệng lại sợ nàng tức giận, tạm thời thu về, những lời này mà nghe vào trong lỗ tai Thời Tiêu, quả thực có chút lỗ mẫn.

Khuôn mặt Thời Tiêu càng đỏ, trừng mắt liếc hấn một cái, đi qua đây cửa phòng cha nàng ra nói: “Người ở đây được rồi.”

Diệp Trì cẩn thận nhìn Thời Tiêu hồi lâu, trong lòng cảm thấy, dáng vẻ vợ hấn tức giận cũng rất đẹp mắt, nhìn Thời Tiêu trừng mắt liếc hấn, mới chậm rì rì vào phòng.

Sau khi vào phòng thì đi vòng vèo nhìn lướt qua sau đó quay ra nói: “Phòng này không tốt Gia không ở được.”

Tính cách tốt đẹp của Thời Tiêu cũng chịu không nổi: “Nói cho người biết, nhà của chúng ta là như vậy đó, phòng nào cũng như vậy đó, đừng có kén chọn.” Ý kia chính là kén chọn thì đừng có ở đây.

Nhưng Diệp Trì lại cười hi hi: “Ai nói tiêu Gia kén chọn, phòng của nàng tiêu Gia cảm thấy được.” Thì ra là chọn trúng phòng của mình, Thời Tiêu ngẩng đầu nhìn sắc trời, hôm nay ban ngày trời râm mát, thế nào tối nay cũng đổ mưa, nóc phòng mình hư mấy ngày nay rồi, còn chưa kịp tu sửa, để cho hấn ở là được rồi, hấn khi nào ở qua phòng đột mưa a, buổi tối mưa đột, nói không chừng ngày mai liền bỏ chạy, nếu như vậy, có thể cũng bớt lo rồi.

Nghĩ như vậy, Thời Tiêu dẫn hấn đẩy cửa phòng mình ra, đi vào thu thập đồ đạc quần áo của mình, Trụ Tử này giờ vẫn đi theo từ phía sau lưng mắt Diệp Trì thì bị Quyên Tử kéo vào phòng, vừa muốn chuyển chặn màn, Diệp Trì liền đặt móng ngói ở trên giường gạch, vươn tay cản lại: “Hôm nay Gia đi ngoài nên cả người lạnh run, ngay cả giường chặn màn cũng không cho hả.”

Nói xong mong chờ nhìn Thời Tiêu, ý tứ là nha đầu nàng thật là độc ác, Thời Tiêu nghĩ tới hôm nay đều phải dựa vào hấn, sớm tiền tên sát tinh này đi mới yên chuyện được, chẳng phải chặn chỉ có chặn màn thôi ư, cùng lắm thì ngày mai lúc hấn rời đi, mình giặt vài lần là được.

Nghĩ như vậy, cũng không ôm theo nữa, Diệp Trì đạt được mục đích, lại hận không thể lập tức liền bọc vợ hấn lại leo lên giường nằm, nhưng bụng lại ùng ục kêu lên, chợt nhớ tới vợ hấn còn biết làm cơm, sáng sớm dù ăn bánh hành bị bỏ thuốc, hấn vẫn còn nhớ rõ mùi vị thơm ngon của bánh.

Càng nghĩ càng đói bụng, có thể không đói bụng sao, ngày hôm nay chạy nhà xí sạch hết bụng rồi, có ra không vào, ai mà chịu nổi a: “Cái kia, Gia còn chưa ăn cơm nữa...”

Đây là thỉnh tổ tông trở về, Thời Tiêu chỉ có thể nói: “Người đợi đấy ta làm cho người.”

Diệp Trì cảm thấy những lời này của vợ hấn thực con mẹ nó êm tai, lọt vào trong lòng hấn bay ra vô vàn bong bóng xinh đẹp, nếu mỗi ngày về nhà, vợ hấn đều nói một câu như với hấn, cuộc sống gia đình này bình yên như thế thì còn buồn cái gì nữa chứ, tiêu Gia hấn cũng không chịu suy nghĩ một chút, hấn là người thiếu ăn sao.

Đợi Thời Tiêu ra cửa, Diệp Trì không thể chờ đợi nổi liền ôm chặn màn của vợ hấn vào trong ngực ôm, nằm ở trên giường gạch lăn qua lăn lại, tưởng tượng nếu như hiện tại đang ôm là vợ hấn thì tốt biết mấy.

Đắc Lộc ở trong phòng nhìn chỗ này một chút nhìn chỗ kia một chút, nhìn tầm vài vòng, tuy nói mọi thứ rất ngăn nắp gọn gàng, nhưng phòng này sao mà

tôi tàn thế kia, ngồi ở trên nóc phòng thì bị hư, đứng ở phía dưới nhìn lên đều có thể nhìn thấy bầu trời ở bên ngoài: “Gia, bên ngoài trời âm u quá, buổi tối không chừng có mưa đó, phòng này thế nào cũng bị dột cho coi, nếu không người ở phòng hồi nãy đi, ít nhất so với phòng này còn chắc chắn hơn.”

Diệp Trì đứng lên càu nhàu: “Gia khó khăn lắm mới vào được phòng vợ ta, còn chưa đủ vốn, thiên vương lão tử cũng không thể đuổi Gia ra ngoài, người, cút về nhanh lên, chút nữa vợ ta bung com tới cho ta nữa, người ở đây chỉ cản trở Gia thôi.”

“Gia oi, người ở đây mà bảo nô tài trở về một mình, lão Vương phi mà hỏi tới, nô tài tại sao lại quay về, nói dối nô tài không dám, còn nếu nói thực lí do nô tài quay về, cái mông này của nô tài chắc nở hoa mất, tóm lại một câu, Gia ở đâu nô tài sẽ hầu hạ ở đó.”

Diệp Trì có chút tức giận: “Người thật đúng là huênh hoang khoác lác, dính lên liền gỡ bỏ không được, người không đi cũng được, nhưng đừng có lượn lờ ở trước mặt Gia, ra ngoài bên ngoài chân tường đi, đừng quấy rầy Gia nói chuyện với nàng dâu nhỏ.”

Đắc Lộc thiếu chút nữa hộc máu, trong lòng nói lời như thế mà Gia nhà bọn họ cũng có thể nói ra miệng, ánh mắt nha đầu kia nhìn Gia như thế, y như là hận không thể cho Gia mau biến mất khỏi đây, Gia đây nếu thật là tương tư đơn phương, trừ phi Gia dùng sức mạnh, bằng không thì, nàng dâu này không thêm ngó tới đâu.

Ngoài miệng cũng không dám nói, cách cửa sổ nhìn thấy bóng dáng Thời Tiêu bung bát tới đây, không đợi Gia nhà hắn gầm lên đã như làn gió chạy ra, làm Thời Tiêu sợ hết hồn.

Thời Tiêu còn ấn tượng Đắc Lộc hơn Diệp Trì nhiều, tuy nói hắn là đây tớ nhà quan hầu hạ Tiểu Bá Vương, nhưng Thời Tiêu lại cảm thấy, người này không tính là xấu, ít nhất là không giống với những tên thủ hạ bên cạnh Quách Đại Bảo kia, cho nên cũng làm một chén cho Đắc Lộc, thấy Đắc Lộc đi ra liền nói: “Trên bệ bếp còn một bát, người có đói thì ăn đi, không đói thì cứ để đó không cần phải để ý.” Nói xong bung bát vào phòng.

Lúc Thời Tiêu vào nhà, Diệp Trì đã cất cái giường bàn vào trong góc, bản thân thì đoan đoan chánh chánh ngồi ở trên giường, mặt đầy vẻ mong chờ, Thời Tiêu cảm thấy y hết con nít giống bọn Trụ Tử.

Thời Tiêu sẽ không thể nào ngờ tới mình có một ngày sẽ chiêu đãi một vị như vậy, không có cách nào đặt bát trong tay xuống bàn, xoay người muốn đi ra ngoài, lại nghe Diệp Trì nói: “Nàng ở đây nói chuyện với ta được không, trời bên ngoài đã tối rồi, bây giờ trong phòng ngay cả đèn cũng không đốt, Gia sợ ngồi ăn một mình lắm.”

Thời Tiêu ngạc nhiên nhìn hắn, thực sự chịu thua hắn có thể nghĩ ra lý do như vậy, không biết xấu hổ còn nói ra miệng, hắn sợ, ai mà tin cho nói chứ, theo nàng thấy, hắn chính là quý kiến sàu, quý thấy hắn phải sợ đấy chứ.

Vui vẻ thưởng thức cái miệng nhỏ nhắn đang mở ra của nàng dâu nhỏ, dáng vẻ trũng mắt to, Diệp Trì chỉ chỉ bát trước mặt mình: “Đây là cái gì, Gia sao chưa từng ăn?”

Thời Tiêu mím môi nói: “Đây là món cá bột, món ăn của nhà nghèo, tiểu vương gia làm sao lại nếm qua được.”

“Cái thứ xanh xanh này là món gì?”

Thời Tiêu thở dài: “Đó là rau chân vịt ngoài đồng, là mấy đũa Trụ Tử hái ở ngoài thành, thanh nhiệt giải độc, mùa xuân ăn tốt nhất.” Thời Tiêu vốn cho là hẳn sẽ ghét bỏ, không ngờ hẳn gật gật đầu, bắt đầu ăn hết sức ngon lành...

Chương 29

Quyên Tử chống nửa người dụi dụi mắt, thấy Thời Tiêu ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, không khỏi nói: “Hơn nửa đêm không ngủ, cách cửa sổ nhìn được cái gì?”

Thời Tiêu nói: “Trời mưa.”

“Trời mưa thì có cái gì lạ, mưa xuân lúc này quý như dầu, mùa xuân trời mưa là chuyện tốt mà, nước mưa nhiều thì mới không hạn hán, hoa màu dưới đất mới lớn lên được, mới có mùa thu hoạch tốt, cho nên mưa càng lớn càng tốt.”

Thời Tiêu bị lời nói của Quyên Tử chọc cười, lắc lắc đầu nói: “Mưa xuân cho dù tốt, nhưng quá lớn cũng không được, kinh thành các người khá tốt, phía nam chúng ta mới sợ, hàng năm xuân thu hai mùa mưa một chút cũng sợ lụt, đừng nói hoa màu, người chết đuối cũng không đếm hết, nhớ năm đó ta mười tuổi, gặp phải một trận, năm đó quan mới quản lý sông ngòi cũng coi như thanh liêm, kịp thời sửa chữa đê đập cứu trợ thiên tai, nhân tiện vớt xác trương sinh dưới sông lên cũng xếp đầy hai con đê dài, mọi nhà dẫn người đi nhận thức, bị ngâm nước hết vài ngày, sớm đã không còn hình dáng, nương ta đi tìm cậu ta, ta lên đi theo, vừa liếc mắt nhìn liền bị nương ta bịt kín khuôn mặt, vậy mà cũng bị bệnh hết một thời gian dài, về sau mời hòa thượng trong chùa cúng bái mới tốt lên, làm cha mẹ ta bị hù không nhẹ.”

Quyên Tử thở dài nói: “Mọi người nói thủy hỏa vô tình, nước lớn thì phải lụt, lửa thì làm hại nhân mạng phá hủy tài sản, nhà của muội nếu không phải năm ấy bị hỏa hoạn, muội vẫn là tiểu thư nhà cao cửa rộng, sao phải lưu lạc đến kinh thành.”

Thời Tiêu thở dài nói: “Tất cả đều là số mệnh, nửa điểm không phải do người, nhưng có khi ngẫm lại, có lẽ cũng không phải không có chỗ tốt, nếu không đến kinh thành, làm sao nhận biết Quyên Tử tử, còn có mười mấy tiểu tử, thật ra thì, có thể ăn no mặc ấm, so với người phú quý không biết tốt hơn bao

nhieu, người càng phú quý lại càng có nhiều yêu cầu, yêu cầu càng nhiều, chuyện bực mình cũng ngày càng nhiều, ở đâu so với chúng ta cháo trắng rau dưa sống yên ổn vui vẻ như vậy.”

Quyên Tử bỗng nhiên tiến tới nói: “Lần trước muội nói cái nhà từ hôn muội là con mẹ nó biểu ca gì đó, nam nhân chưa thành lễ với muội là tình cảm thanh mai trúc mã, nương hấn chủ trương từ hôn, chẳng lẽ hấn cái rắm cũng không thả cho muội được một cái hả.”

“Lúc đó hấn vào kinh đi thi.” Thời Tiêu nhớ tới tình cảnh tiễn biệt ở Trường Đình năm ấy, còn cảm thấy khó chịu, sau khi ly biệt, đời này sợ cũng không thể gặp lại nữa rồi, nhưng lại nghĩ, nếu gặp lại thì sẽ thế nào đây?

Nếu như hấn thi rớt trở về quê hương, mẫu thân hấn không nhìn trúng mình như vậy, việc hôn nhân lại hủy bỏ sạch sẽ, còn có cái gì liên quan, nếu như hấn bằng vàng đề tên áo bào tím gia thân, đâu còn là Hứa Minh Chương năm đó, cho dù trong lòng hấn còn có mình, hôm nay tình cảnh như vậy, như thế nào xứng đôi, tăng thêm phiền não mà thôi, chẳng bằng như hiện nay thật là tốt, không còn thấy mặt lẫn nhau, chỉ còn giữ lại một chút hồi ức.

Quyên Tử chợt ngồi xuống nói: “Nói như vậy người không biết ý nghĩ của hấn liền từ hôn, người ngốc hay không ngốc a, dù sao cũng phải gặp nhau đã chứ, trao đổi trực tiếp nói chuyện rõ ràng mới phải, ý nghĩ như vậy ngu hay sao mà không đề cập tới, cho dù bà bà này của người như thế nào, không chừng hấn là người có tình có nghĩa, vả lại, nếu như hấn là trạng nguyên kim bằng đề danh, người chẳng phải đã chấp tay nhường chức phu nhân trạng nguyên cho người ta sao, thật oan uổng mà.”

Quyên Tử nói hết sức kích động, giống như thật sự y như thế, Thời Tiêu không khỏi buồn cười: “Nếu hấn đỗ trạng nguyên, sẽ có danh môn quý nữ xứng đôi với hấn, đâu còn thích một nha đầu nông thôn như ta, châm ngôn tề đại phi ngẫu⁽¹⁾, miễn cưỡng thành hôn, tương lai cũng không biết rơi vào hoàn cảnh như thế nào đâu, chẳng bằng tách ra ngay từ đầu, mạnh ai nấy sống thì tốt hơn.”

Quyên Tử nói: “Người mới bây lớn, so với ta còn nhỏ hơn hai tuổi, mà nói chuyện y như lão thái già bảy tám mươi tuổi, người có chỗ nào không tốt, từ hôn là nhà hấn không có phúc, nói không chừng đã có nhân duyên tốt hơn chờ người đây, chỉ bằng dáng vẻ nhỏ nhắn trên gheo người này của người, tay làm việc giỏi, còn hiểu biết chữ nghĩa, nhà ai cưới được nàng dâu như người, phần mộ tổ tiên cũng bốc lên khói xanh.”

Khuôn mặt Thời Tiêu hơi ửng đỏ: “Quyên Tử tỷ nói cái gì đó, bộ dáng trên gheo gì chứ?”

Quyên Tử vươn tay béo một bên má nàng nói: “Còn nói không trên gheo người, trong tây phòng chính là tiểu vương gia Định thân vương phủ, tuy nói không phải người tốt lành gì, thì cũng là dòng dõi hiển vinh độc nhất của Đại Yến chúng ta, lại là tôn thất hoàng tộc, còn là mầm mống độc đinh trong nhà, ở

Vương phủ không biết được nâng niu nuôi dưỡng ra sao, hôm nay vừa vặn rất tốt, ở trong cái viện rách nát của chúng ta không nói, còn gặp phải trời mưa, trước kia tỷ ngược lại không nhìn ra, nha đầu muội cũng thật là hư, có phải đoán ra tối nay trời mưa hay không, mới đồng ý cho hắn ở phòng của muội, một lát nữa không biết sẽ thế nào, thiếu gia cao quý như vậy, khi nào được nhìn qua cảnh mới lạ như vậy đâu, muội nhìn thấy, không chừng sẽ chịu không nổi rồi chạy đến cho xem.”

Quyên Tử vừa dứt lời, chợt nghe ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi ngày càng lớn, âm thanh còn đùng đùng, lúc này hợp thành một mảnh rào rào tựa như ông trời rót nước xuống.

Thời Tiêu thật sự có chút hối hận, tuy nói muốn đuổi hắn đi, nhưng cũng không nghĩ đến trời mưa lớn như vậy, trong phòng không biết thành cái dạng gì rồi, hôm qua hắn lại tiêu chảy nhiều như vậy, người lại đang yếu ớt, nàng đã khiến hắn yếu ra như thế, hôm qua làm cho hắn món rau chân vịt và món cá bột, rau chân vịt là đồ tốt, mùa xuân ăn thanh nhiệt, nhưng cái thân thể kia, sớm đã không còn hình dáng, nếu lại thanh nhiệt...

Nghĩ thế, liền xoay người phủ thêm xiêm y muốn xuống đất, nhưng lại bị Quyên Tử kéo trở về: “Lòng muội chính là quá mềm yếu, thật coi đó là tổ tông hầu hạ sao, mấy người đó không tốt lành gì đâu, cả ngày ăn chơi, nhậu nhẹt, chơi gái, bài bạc không làm ra chuyện gì tốt, vả lại, cũng không phải muội mời hắn đến đây, là hắn mặt dày mày dạn khóc lóc hô hào đòi vào ở, chịu tội cũng đáng đời.”

Thời Tiêu thấy nàng nói nghiêng răng nghiêng lợi như vậy, chợt hỏi: “Hôm qua Tả thiếu gia kia kéo tỷ đi nơi nào vậy, sao muộn như vậy mới về?”

Ánh mắt Quyên Tử chợt trốn tránh, nhỏ giọng nói nói: “À, cái kia, không có đi chỗ nào hết...” Nói xong hà một hơi: “Ngủ đi, nửa đêm rồi, ngày mai còn phải dậy sớm nữa đó.” Nghiêng người bịt kín chắn nhắm mắt lại.

Thời Tiêu nhìn Quyên Tử, trong lòng có chút khó hiểu, Quyên Tử nhà nàng cũng không phải là loại người chịu thua thiệt, làm việc cho tới bây giờ đều là quang minh lỗi lạc không che giấu, nghe hơi thở nàng dần dần vững vàng, Thời Tiêu cũng không đánh thức nàng hỏi lại, nghe bên ngoài tiếng mưa rơi hình như là nhỏ hơn một chút, ngẫm lại lời Quyên Tử nói cũng đúng, người kia chịu chút khổ sở, nói không chừng sáng sớm mai lên liền chạy mất.

Nghĩ vậy liền nằm xuống, Thời Tiêu cảm thấy, bản thân cũng vừa nằm được một chút, thì bị tiếng phá cửa đánh thức: “Này, còn thức không, mau chạy ra đây, tiểu Gia nhà chúng ta không ổn rồi...”

Thời Tiêu hoàn toàn tỉnh táo lại, vội vàng xuống đất ra đi mở cửa, bên ngoài đã hết mưa, nhưng Đắc Lộc một đầu đồ đầy mồ hôi, lúc này đang nửa đêm, Đắc Lộc ngay cả mắt cũng không nhắm, chỉ có dáng vẻ bị giày vò.

Đầu hôm chợt nghe tiểu Gia nhà hấn ở nơi nào đó thì thầm, lặn đi lặn lại chính là vợ hấn như thế nào, như thế nào và như thế nào, lỗ tai Đắc Lộc nghe thành hồ dán cả rồi, nhưng lại không thể không nhẫn nại, càng không thể không để ý, Gia nói cái gì thì phải thuận theo đáp lại, nếu không đáp lại, chân Gia liền đạp tới.

Vất vả lắm tiểu Gia nhà hấn mới ngủ, không nói nữa, nhưng trời lại đổ mưa, trước là mưa nhỏ thì không sao, góc phòng nào cũng đặt mấy cái chậu gốm vỡ, tuy nói tiếng nước tí tách có hơi lớn, nhắm mắt lại coi như nghe điệu hát dân gian, miễn cưỡng cũng có thể hồ đồ lừa mình dối người, nhưng về sau trời mưa càng lớn, Đắc Lộc suy nghĩ, hay là ngân hà trên bầu trời đã bị lũng lỗ rồi, trận mưa này lớn chưa từng thấy, ngay cả mấy cái chậu gốm vỡ kia, chậu này sát chậu kia, chỉ một lát sau trên mặt đất toàn là nước.

Tiểu Gia nhà bọn họ thức dậy, phản đối nói đây là phòng của vợ hấn, không thể ngập nước, tìm cái gáo múc nước ra bên ngoài, nhưng múc bên này thì dột bên kia, Đắc Lộc liền khuyên: “Gia, không thì ta hồi phủ đi, nếu người thật sự thích nha đầu kia, nếu không trực tiếp trở về gặp lão Vương phi, nạp vào trong phủ là được rồi, tốt xấu gì cũng là gia đình trong sạch, lão Vương phi đau lòng người, người nài nỉ với lão Vương phi, cho dù không làm chính phòng, tiểu thiếp cũng được mà, đây chính là tạo hóa của trời cao, Thời gia nhà nàng gặp phải chuyện này, khẳng định nằm mơ cũng không thấy, Gia cần gì phải chịu khổ như vậy chứ.”

“Con mẹ nó người bốt nói hai câu đi, có thời gian nói bậy, thì đổ hết chỗ nước này đi, nhanh lên, dời đồng chắn màn qua bên giường gạch đi, bên kia cũng dột rồi kìa, đây là chắn của vợ ta đó, không thể ngâm nước được, nhanh lên một chút...”

Đắc Lộc bị tiểu Gia nhà hấn sai hết một đêm không có giây phút nào rảnh rỗi, khó khăn lắm mới hết mưa, cũng nên nghỉ ngơi rồi a! Đắc Lộc lau mồ hôi, thắc mắc tại sao tiểu Gia nhà hấn lúc này lại im re vậy, vội vàng quay mặt lại nhìn, chỉ thấy Gia nhà hấn đang bọc lấy cái chắn run rẩy, Đắc Lộc thấy không ổn, vội vàng đưa tay tới, sờ trán Gia cũng phồng tay, lại cẩn thận nhìn lên, tiểu Gia nhà hấn từ từ nhắm hai mắt, trong miệng còn thì thầm: “Cái chắn của vợ ta, phòng của vợ ta mà... Không thể ngập...”

Đắc Lộc vội đẩy Gia hai cái, nhưng chỉ có đẩy thôi cũng bất tỉnh, hai mắt thì nhắm lại lặn đi lặn lại chỉ có hai câu, y như là trúng tà, linh hồn nhỏ bé của Đắc Lộc bị dọa không nhẹ, Định thân vương phủ bọn họ đến đời tiểu Gia, chỉ có một vị như vậy thôi, lúc này nếu có sơ xuất gì, hấn bị rút gân lột da là còn may đó, đâu còn chú ý hừng đông hay không hừng đông, liền quay đầu chạy đến phòng Quyên Từ.

Nện cửa ầm ầm, vừa thấy Thời Tiêu đi ra, Đắc Lộc ghét cay ghét đắng, nha đầu trước mắt kia quả thực chính là tai họa của tiểu Gia nhà hấn, Gia đã lớn như vậy cũng chưa từng chịu khổ như vậy, thật muốn xảy ra nhân mạng mà...

Nghĩ đến chỗ này, Đắc Lộc tức giận hai mắt đỏ ngầu, giơ một ngón tay lên chỉ Thời Tiêu nói: “Tiểu Gia nhà ta đối với người tốt như vậy, tâm tâm niệm niệm cũng là vì người, trái tim người ngược lại quá sắt đá mà, đầu tiên là hạ dược tiểu Gia nhà ta, tiêu chảy không còn hình người, còn đưa cái phòng bị đột như vậy cho tiểu Gia nhà ta ở, bên ngoài mưa to, trong phòng mưa nhỏ, người đây là sinh ra để hành hạ chết Gia nhà ta mà, người là nha đầu tim như rắn rết, tiểu Gia nhà ta nếu có sơ xuất gì, Lộc đại gia ta không để người sống yên đâu, nha đầu người cũng khỏi phải nghĩ đến cuộc sống yên ổn, chúng ta cùng đi gặp diêm vương, ai cũng không thoát được.”

Thời Tiêu nghe câu chuyện không bình thường, sắc mặt cũng thay đổi, vội vàng đẩy hẳn ra đi vào phòng, vừa vào phòng, chỉ thấy Diệp Trì nằm thẳng ở trên giường gạch, bọc lấy chăn bông của mình run rẩy, khuôn mặt đỏ bừng, Thời Tiêu đưa tay sờ một cái, vội vàng đi ra ngoài hô to: “Trụ Tử, Trụ Tử, nhanh đi Thọ Nhân Đường, mời Trương thần y tới đây, nóng đầu rồi...”

Ghi chú:

1. Thành ngữ lấy từ chuyện của Thái tử Hốt nước Trịnh. Thời Xuân thu, Tề Hi Công nước Tề muốn gả con gái cho Thái tử Hốt của nước Trịnh, nhưng Thái tử Hốt từ chối nói: “Mỗi người đều có đối tượng riêng của mình, Tề là một nước lớn, không phải đối tượng của ta.” Sau này khi nước Tề nhờ nước Trịnh chi viện, Thái tử Hốt đã giúp Tề thắng trận, Tề Hi Công lại nhắc đến chuyện này nhưng Thái tử Hốt vẫn từ chối: “Ngày trước ta không có công trạng gì với Tề mà còn từ chối. Huống hồ nay ta phụng mệnh phụ thân đem binh giúp Tề, vừa thắng trận đã nói chuyện hôn nhân, e thiên hạ chê cười ta là kẻ lợi dụng.”

Chương 30

Trụ Tử lật đật mang giày chạy ra ngoài, không bao lâu sau, Trương thần y đến, nhìn thì nói là hư nhược lại gặp lạnh, cho nên mới bị sốt, cũng may căn cơ tốt nên uống thuốc cho đỡ mờ hôi, dưỡng mấy ngày là khỏe.

Thời Tiêu vội vàng cảm ơn, Quyên Tử tiễn thần y trở về thuận tiện đi hốt thuốc luôn, sáng sớm liền vội vàng đi cửa hàng, Thời Tiêu nấu thuốc bung vào, cùng với Đắc Lộc đổ thuốc cho Diệp Trì.

Đắc Lộc nhìn xiêm y lúc này của Gia, từ ngày hôm qua cũng chưa đổi, lại giăng co một đêm, đã nhăn thành lá cây khô, mắt liếc Thời Tiêu ở mép giường, tuy trong lòng nói nha đầu kia nhẫn tâm, rốt cuộc vẫn là người trong lòng của Gia, giày vò như vậy còn không phải là vì nàng, nếu chút nữa Gia tỉnh lại thấy xiêm y nhăn thành như vậy, nhất định ồn ào muốn đổi.

Biết ý của Gia nhà hần, một lát là không đi được rồi, dù thế nào cũng phải hồi phủ cầm vài thứ Gia hay dùng, huống chi, chút nữa Gia tỉnh lại thấy nha đầu kia đang ở bên cạnh, không chừng còn ngại mình vương bận.

Ngẫm lại Đắc Lộc thực ghen khuất, không ngờ mình hầu hạ hơn mười năm như thế, vẫn không hơn nha đầu kia, cho dù chưa bao giờ hòa nhã với Gia nhưng chỉ cần Gia nhà hấn nhìn thấy trong lòng cũng mát cả ruột, bây giờ làm gì có thể nói lí lẽ được chứ, cũng hết cách, Gia nhà hấn vì nàng dâu thì đành phải chịu thôi.

Trong lòng ghen khuất thế nhưng lại sợ lúc mình vừa đi, nha đầu hấn tâm này vứt bỏ tiểu Gia nhà hấn, những tiểu tử hôm qua mang Gia chạy trở về, lúc này ngay cả một đứa đẻ sai khiến cũng không có, chỉ có thể tự mình chạy việc.

Nghĩ như vậy, trừng mắt Thời Tiêu nói: “Ta cũng không phải là hù dọa người, Gia nhà ta thật sự có gì sơ xuất, đừng nói tới người, trong đại tạp viện này từ già đến trẻ, một người cũng khỏi phải nghĩ đến chuyện còn sống.”

Thời Tiêu cũng không ngáng đầu, xoay người đi vắt khăn trong chậu nước tới, thay khăn trên trán Diệp Trì, mới nói: “Muốn nói cái gì thì nói, người cũng đừng làm ta sợ, nói trắng ra, người cũng không thể đổ thừa cho chúng ta, là gia nhà người không sợ chết mới vào đây ở, cũng không phải là ta bắt ở phòng này, gặp phải trời mưa là số mệnh của hấn không tốt, không thể trách ai được.”

Đắc Lộc nghe xong vô cùng tức giận, thiếu chút nữa muốn sặc khí, trước kia sao không nhìn ra nha đầu kia miệng lưỡi lợi hại như vậy, theo lời nàng nói, là Gia nhà hấn đáng đời, tuy nói cũng có một ít đạo lý, người đã như vậy rồi, nàng còn nói như vậy, còn có trái tim không hả.

Đắc Lộc cũng hoài nghi trong ngực nha đầu kia là một tảng băng, sao mà một chút nhiệt tình cũng không có, lại nghe nha đầu kia nói: “Người sợ Gia nhà người có sơ xuất, chúng ta còn sợ xúi quẩy đó chứ, nếu thực xảy ra nhân mạng, viện này của chúng ta còn có thể ở được hay không.”

Đắc Lộc cảm thấy Gia nhà mình nhìn trúng nha đầu kia, hoàn toàn là oan nghiệt, kiếp trước nhất định là kẻ thù giết cha cho nên kiếp này tới báo thù, còn sợ Gia lây nhiễm xúi quẩy lên người nàng. Đắc Lộc coi như thông suốt rồi, bản thân hấn và nha đầu kia nói gì cũng vô dụng, nghĩ như thế cũng không nhiều lời nữa liền quay đầu rời đi.

Chờ hấn rời đi, Thời Tiêu cúi đầu liếc nhìn Diệp Trì nhắm hai mắt nằm trên giường gạch, hôm qua sắc mặt còn xanh trắng, bởi vì bị sốt nên hơi có chút ửng hồng, mới nhìn thật không giống người bệnh, hơn nữa lông mày còn giãn ra, khóe miệng có chút vênh lên, nhìn như muốn cười, bờ môi còn khẽ động làm bầm câu gì.

Thời Tiêu không khỏi có chút tò mò, dù sao trong phòng cũng không có ai, nàng nghiêng mặt sáp lỗ tai đến, muốn nghe xem hấn làm bầm cái gì, ai ngờ mặt của nàng vừa mới sáp tới, liền cảm giác một thứ gì đó mềm mềm chạm vào mặt mình.

Thời Tiêu giật cả mình, vội vàng ngồi thẳng lên che mặt lại, đôi mắt không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào miệng Diệp Trì, trên mặt nóng nóng khó chịu,

thấy hấn vẫn nhắm hai mắt nằm đó, một chút dấu hiệu thanh tỉnh cũng không có, Thời Tiêu bụm mặt, xấu hổ không chịu nổi, vừa nãy là đụng phải miệng của hấn ư, sao mình lại không cẩn thận như vậy, rồi lại nghe hấn làm bầm một tiếng, âm thanh không lớn lắm nhưng Thời Tiêu lại nghe rõ ràng.

Nghe rõ rồi, khuôn mặt Thời Tiêu càng thêm đỏ bừng, hấn làm bầm chính là: “Vợ à...” Thời Tiêu bụm mặt trừng hấn cả buổi, nhỏ giọng nói: “Nói hươu nói vượn, ai là vợ của ngươi, chưa thấy ai gặp người nào cũng gọi vợ à như người hết, đồ không biết xấu hổ...”

Vừa nói thềm xong, chỉ nghe thấy tiếng cha nàng: “Niếp Niếp, sao lại ngồi ngóc ra đó, người tỉnh chưa?”

Thời Tiêu thấy cha nàng đứng ở cửa ra vào, vội vàng đứng lên nói: “Chưa, chưa tỉnh nữa nhưng bớt sốt rồi, hồi sáng sốt mới ghê.”

Cha nàng đi tới, nhìn Diệp Trì, thở dài nói: “Con và Quyên nha đầu cũng thật là hồ đồ, hấn cũng chỉ đứng ở ngoài cổng thôi, đang yên đang lành lại hạ thuốc hấn làm gì, tóm lại là chúng ta đã làm sai trước, nhưng sao lại để cho hấn bị lạnh như thế, cha thấy hấn cũng không giống như công tử nhà bình thường, gã sai vặt vừa rời đi kia, mặc xiêm y cũng không tầm thường đâu, các người có biết là nhà ai không, cha sẽ đến đây xin lỗi người ta, tránh cho người ta trách tội chúng ta.”

Thời Tiêu xưa nay hiểu rõ tính tình cố chấp của cha nàng, tuy rằng một bụng học vấn, nhưng đạo lý đối nhân xử thế lại không tốt lắm, được cái tổ phụ tổ mẫu nàng khi còn sống bảo hộ chặt chẽ, về sau cưới nương nàng, cũng toàn dựa vào cha nàng, có chuyện gì cũng giấu giếm không cho ông biết, cho nên ở trong mắt cha nàng, trên đời này không có người xấu, không có chuyện xấu, tất nhiên cũng có nguyên nhân, và lại đúng sai đặc biệt rõ ràng, đúng thì thôi, còn nếu như sai mà không chịu nhận sai là không được.

Như lúc này không thể nào thủ tiêu được cái suy nghĩ trong đầu cha nàng, cha nàng thật sự có thể tìm nhận lỗi, nghĩ đến đây, vội nói: “Con và Quyên Tử căn bản không quen biết người này, đừng nói là nhà hấn, mà theo như lời hấn nói thì không giống gia đình tầm thường, nhất định là con cái trong gia đình lớn, mà mấy người đó nhà cao cửa rộng lắm, hiếm khi có người đi nhận lỗi lắm, nếu cha mà đi, không chừng còn bị nói là thấy sang bắt quàng làm họ nữa đó.”

“Không đâu, nếu thúc có thể đi tới nhà của con, lão gia nhà chúng con nhất định rất cao hứng.”

Thời Tiêu sững sờ, quay đầu lại trừng mắt liếc hấn: “Ngươi, ngươi tỉnh lúc nào?”

Diệp Trì vô tội nói: “Mới vừa tỉnh tức thì.”

“Mới vừa là lúc nào, trước khi cha ta đi vào hay sau khi cha ta đi vào?”

Diệp Trì nháy mắt mấy cái: “Ồ thì, có thể cho ta uống chút nước không, cổ họng ta bốc hơi hết nước rồi nè.”

Thời cha nói: “Nha đầu kia, hẳn là bệnh nhân đấy, hỏi những thứ vô dụng này làm cái gì, mau rót nước cho hẳn.”

Thời Tiêu cảm thấy tiêu tử này đã sớm tỉnh, vừa nãy sắp xuống, nhất định là hẳn có ý đồ xấu xa, bằng không thì sao lại trùng hợp như vậy, hỏi nãy mình vừa sắp tới liền vừa vịn dầm lên miệng thúì của hẳn, khổ cái là không có chứng cứ, mình cũng không bắt được hẳn tại trận, chỉ có thể trừng mắt liếc hẳn đi qua bàn bên kia rót nước tới, tức giận nói: “Uống nước.”

Diệp Trì đáng thương nhìn nàng, Thời lão cha nhìn không chịu nổi nữa, đi tới nói: “Nha đầu người hôm nay bị sao thế, hẳn bệnh như vậy làm gì còn sức hả, còn không biết đến diu hẳn sao, nằm sao có thể uống nước, đến đây ta đỡ người ngồi dậy.”

Thời Tiêu để cho cha nàng đỡ hẳn, mình thì ở phía trước, đưa tay tới, trong lòng Diệp Trì khỏi phải nói sung sướng đến cỡ nào, bệnh này thật có giá trị mà, có thể gân gỏi nàng dâu nhà hẳn như vậy, lúc này nhìn bàn tay nhỏ bé non mềm như búp hành tây, thật muốn sờ một chút.

Diệp tiểu Gia lúc này bệnh còn chưa khỏi mà sắc tâm đã nổi dậy, nhìn thấy Thời Tiêu bung bát trong tay, con người nhìn chăm chăm, Thời Tiêu thấy hết sức kì lạ, bát nước mình đã đưa tới trước mặt rồi, sao cả buổi còn không chịu nhận lấy, theo ánh mắt của hẳn rơi xuống bàn tay, khuôn mặt Thời Tiêu vèo một cái đỏ lựng lên, cầm chén đặt trên giường bàn nói: “Ta thấy bệnh này của người cũng đỡ rồi đó, miếu nhỏ này của chúng ta không chứa nổi vị đại phật như người đâu, một lát nữa đợi gã sai vặt của người trở về, liền đi đi.”

Đi cái gì mà đi, nghĩ cũng khỏi phải nghĩ đến, khó khăn lắm mới đến được bước này, còn chưa yêu thương nồng nàn đã muốn đuổi hẳn đi, không có cửa đâu, đi thì cũng được thôi, nhưng phải đem theo nàng dâu nhỏ nhà hẳn thì mới đi được.

Nghĩ như vậy, Diệp Trì giả vờ rên hừ hừ hai tiếng nói: “Ai ôi!!! Đầu ta sao đau thế này, trước mắt sao biến thành màu đen thế này...” Nói xong trông mong nhìn qua Thời cha nói: “Thúc ơi, người cũng không thể đuổi ta đi, bấp chân ta hiện giờ mềm nhũn cả ra, đứng cũng đứng không vững, nếu giờ ta mà đi, nói không chừng vừa ra khỏi viện này là té xỉu mất.”

Thời cha vội nói: “Nha đầu kia, vốn chính là lỗi của người và Quyên Tử, người ta đã không so đo rồi, ở nhà chúng ta dưỡng bệnh vài ngày cũng có sao đâu, sao có thể đuổi người ta đi như thế.” Nói xong lại nói với Diệp Trì: “Vị công tử này...”

Diệp Trì liền nói: “Ngài cứ gọi ta a Trì là được rồi, trưởng bối trong nhà cũng gọi ta như vậy, thúc cùng những thúc bá trưởng bối trong nhà ta là giống nhau.”

Da mặt này dày hơn tường thành luôn rồi đó, Thời Tiêu hết sức buồn bực, phải nói Định thân vương phủ, nhà người ta cao quý như vậy, lại là tôn thất hoàng tộc, gia giáo, quy củ, lễ phép, không phải rất nhiều sao, sao không thấy chút xíu nào từ trên người vị đang ở trước mặt này thế, Thời Tiêu cảm thấy Diệp Trì lúc này dịu dàng nhiệt tình, y hết người bán hàng rong chạy khắp các con phố.

Nhưng chiêu này mà đối phó với cha nàng thật sự hữu ích, cha nàng thích lời ngon tiếng ngọt, lúc trước còn ghét bỏ Minh Chương, Diệp Trì nói hai ba câu ngọt ngào dỗ dành, cái gì cũng quên mất.

Diệp Trì uống nước xong thì cùng Thời lão cha tám chuyện trời nam biển bắc, dù sao Đắc Lộc đã sớm nghe ngóng trở về, Diệp Trì rất biết rõ ông thích cái gì, không phải là danh nhân tranh chữ, thi từ ca phú sao, tuy nói hần đọc sách bình thường, nhưng cũng biết được chút ít nha, lão gia tử nhà hần cũng thích mấy cái thứ này, mưa dầm thấm đất cho dù trong bụng không có kiến thức gì, nhưng moi ruột gan cũng được đôi ba câu, cũng có thể lừa gạt được một chút.

Thời Tiêu nghe hần nói tới Mễ Phát⁽¹⁾: “Nói nếu bàn về chữ viết như tuần mã thì chữ Mễ Phát đứng thứ nhất, ôn trọng không dung tục, hiểm nhưng không quái lạ, lâu đời nhưng không khô khan, nhuận (trơn bóng, trau chuốt) nhưng không mập.” Còn nói Mễ thị Sơn Thủy, hần đã nhìn qua Mễ Phát Nghiên Sơn minh, san hô bút giá đồ, chừng nào sẽ tìm cơ hội đem đến cho ngài xem.

Thời Tiêu chỉ thấy đôi mắt cha nàng phát sáng, nhìn không được bĩu môi, trong lòng nói, hần thực có có dũng khí, Nghiên Sơn minh, san hô bút giá đồ, đều là chí bảo truyền đời, trên đời đã sớm không thấy, hần đi đâu mà thấy, còn nói khoác không biết ngượng là bữa nào lấy ra cho cha nàng mở mang kiến thức.

Chợt nghe ọt ọt một tiếng, Diệp Trì ôm bụng của mình nói: “Thời thúc chớ trách, ta có tật xấu là không thể chịu đói.”

Vậy mà Thời lão cha lại nở nụ cười: “Có thể ăn là phúc, có thể thấy được người thể cốt cường tráng, nếu người khác mà bị tiêu chảy một ngày như vậy, bây giờ ngồi cũng không nổi đâu.” Nói xong quay mặt qua nói với Thời Tiêu: “Làm cho A Trì bát mì, cho nhiều gừng một chút, bị nhiễm lạnh ăn nhiều gừng cho người nóng lên mới khỏe được.”

Diệp Trì cười tủm tỉm nhìn Thời Tiêu: “Vậy thì làm phiền cô nương...”

Ghi chú:

1. Mễ Phát (1051 - 1107) vốn tên Phát, tự Nguyên Chương, hiệu Tương Dương mạn sĩ, Hải nhạc ngoại sử, Lộc Môn cư sĩ, người đời gọi là Mễ Tương Dương, là một thư pháp gia, họa gia lớn đời Bắc Tống. Tổ tiên ông người Thái Nguyên di cư tới Tương Dương (nay thuộc Hồ Bắc), sau định cư ở Nhuận Châu (nay thuộc Giang Tô), giữ chức Nam Cung viên ngoại lang.

Mễ Phát học bút pháp cổ nhân có thể nói là công phu nhất, dụng bút có thể xuất phong tám mặt, tạo ra rất nhiều tự hình của riêng mình. Chữ khải, lệ, triện của ông không tinh xảo lắm, nhưng ông lại rất nổi tiếng về hành thư và thảo thư. Phong cách trầm lặng mà bay bổng, đạt được bút ý của Vương Hiến Chi. Nhưng cũng có người cho rằng, ông quá cầu kỳ, quá ham thích việc thể hiện tài tình, nên trên mặt giấy tràn ngập nét mỹ miều, tràn ngập hỏa khí, vẽ nhanh nhẹn thì có thừa mà cái ý thú hàm súc, tiêu sái thì chưa đủ. Nhưng bởi bút ý có ngọn ngành rành rẽ, nên vẫn hài hòa không tổn nhã.